

Η παράσταση έχει τα φόντα για ν' αρέσει

«Νόρμαν» των Ρον Κλαρκ και Σαμ Μπόμπρικ από το Ανοιχτό Θέατρο

Για τους θεατές δεν υπάρχει απόλυτη κλίμακα αξιολόγησης των θεατρικών παραστάσεων και η θεατρική μνήμη του κοινού είναι κοντή, εκτός κι αν πρόκειται για πραγματικά δυνατές εντυπώσεις. Συνήθως στο χρηματιστήριο της εκάστοτε θεατρικής σεζόν οι μετοχές μιας παράστασης ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν σε σύγκρισή με τις «διπλανές» και τις ταυτόχρονες παραγωγές των άλλων θιάσων. Η φετινή χρονιά ευνοεί τις παραστάσεις που κερδίζουν τις άμεσες εντυπώσεις, οι συγκρίσεις γίνονται... στην επιφάνεια, επειδή κανένας από τους θιάσους δεν έχει επιχειρήσει να φτάσει στο βάθος για να τον ακολουθήσουμε εκεί. Ως δέκτες συνειδητά επιλέγουμε φέτος εκείνο το κανάλι πρόσληψης που είναι συντονισμένο με το εφήμερο της θεατρικής εμπειρίας και αφήνουμε ανενεργά εκείνα που αποθηκεύουν αποτυπώματα διαρκείας.

Μέσα σε τέτοιο περιβάλλον η παράσταση του Ανοιχτού Θεάτρου έχει τα φόντα για ν' αρέσει. Έχει το κείμενο του Ρον Κλαρκ και του Σαμ Μπόμπρικ γραμμένο με την τεχνική της «αντισφαίρισης της ατάκας»... Σχεδόν ανεξάρτητα από την

Μετάφραση:
Ερρίκος Μπελιές.
Σκηνοθεσία:
Αλεξία Παπαλαζάρου.
Σκηνικά:
Άγγελος Χειρομερίδης.
Κοστούμια: Ηλιάνα Ιωάννου.
Μουσική επένδυση:
Τάκης Ζαχαρίου.
Παίζουν:
Σπύρος Σταυρινίδης, Φώτης Γεωργίδης, Σοφοκλής Κασκαούνιας, Σοφία Καλλή, Μαρία Ιωάννου.

υποκριτική τεχνική των ηθοποιών τα μπαλάκια των ανταλασσόμενων φράσεων πετούν από το ένα πρόσωπο στο άλλο χωρίς να πέφτουν χάμω. Η ανάμειξη των συναισθηματικών συστατικών γίνεται με σωστή αναλογία, το χιούμορ συνδυάζεται με την ανθρωπιά και (κάτι πολύ σημαντικό) από τη συνταγή ορθώς απουσιάζει η προσπάθεια υπέρβασης του ταιριαστού στο συγκεκριμένο θεατρικό είδος ύφους.

Πιστεύω πως η Αλεξία Παπαλαζάρου σωστά αντιλαμβάνεται και τηρεί τους υφολογικούς κανόνες του κειμένου. Με ρεαλισμό και σεμνότητα διαχειρίζεται τα μέσα που διαθέτει και επενδύει στα σημεία που δεν πρόκειτο να χάσουν, δηλαδή στους δύο από τους συνεργάτες της, τον Σπύρο Σταυρινίδη και τον Φώτη Γεωργίδη. Εξάλλου και το κείμενο των Κλαρκ και Μπόμπρικ είναι μια χιουμοριστική διεκδυσίδα μεταξί του συντηρητικού επαρχιώτη πατέρα και του τέλειου στο είδος του αγαπημένου του γιου του. Ο Νόρμαν, ο (ξαφνικά για τον πατέρα) ομοφυλόφιλος γιος, η κεντρική φιγούρα της υπόθεσης, είναι λιγότερο δουλεμένος από τους ίδιους τους συγγραφείς που μεταθέτουν το χιούμορ από το κέντρο στα άκρα, στη σύγκρουση των δύο κόσμων και στις φιγούρες των αντιπροσώπων τους. Έτσι και στην παράσταση ο Νόρμαν του Σοφοκλή Κασκαούνια ξεθωριάζει σε σύ-

γκριση με τις δουλειές του Σταυρινίδη και του Γεωργίδη. Ο Σπύρος Σταυρινίδης έχει ήδη γεμίσει το μικρό χώρο του Ανοιχτού Θεάτρου με τον περσινό ρόλο του Κυρίου Γκριν και τώρα φτιάχνει μια πολύ συμπαθητική μορφή. Δεν υπερβάλλει στο κωμικό στοιχείο, δείχνει πολύ ωραία τα στάδια της μετάβασης από την άγνοια των καταστάσεων στη γνώση και στην αποδοχή. Είναι πολύ ωραίος στη σκηνή του ονείρου. Και είναι προς το γενικό όφελος της παράστασης ότι η προσοχή και η συμπάθεια του κοινού είναι ήδη δοσμένες στον Σταυρινίδη, επειδή η Σοφία Καλλή στο ρόλο της μητέρας του Νόρμαν που εμφανίζεται στο δεύτερο μέρος του έργου, δεν καταφέρνει να δώσει τον τύπο της ξαφνικά επαναστατημένης μικροαστής επαρχιώτισσας, δεν φτάνει στο προγραμματισμένο στο κεί-

μενο κωμικό εφέ.

Ο Φώτης Γεωργίδης αποφεύγει τον κίνδυνο των υποκριτικών κλισέ, είναι αστείος και χαριτωμένος στο ρόλο του. Αντιλαμβάνεται ότι ο κύριος στόχος πρέπει να είναι το παιχνίδι της αντίθεσης με τον Σπύρο Σταυρινίδη και πετυχαίνει να κρατάει τη δεύτερη φωνή στο υποκριτικό τους ντουέτο. Και για να τηρήσουμε συμμετρική δομή του σημειώματος, ο Γεωργίδης καλύπτει κωμικώς τα σημεία που η Μαρία Ιωάννου αφήνει ακάλυπτα. Μπορεί ο ρόλος της να είναι μικρός, αλλά όπως και οι άλλοι, είναι προορισμένος από τους συγγραφείς να συμβάλει στο γενικό κωμικό αποτέλεσμα, η ηθοποιός όμως χάνεται πίσω από τους συναδέλφους της που δουλεύουν στην πρώτη γραμμή της παράστασης.

Νόνα Μολέσκη